

ŠIESTA KAPITOLA ZBOHOM, PÁN FYDE!

Na druhý deň ráno zaklopal na dvere pána Kruppa pán Fyde, Georgeov a Haroldov učiteľ fyziky.

„Čo chcete?“ vyštekol na neho riaditeľ.

„Ja... dávam výpoveď,“ odvetil pán Fyde. „U-už to tu dlhšie neznesiem.“

„Tak moment, priateľu...“ namietal pán Krupp. „Byť učiteľom je náročné! No nemôžete dať len tak výpoveď, keď občas veci nejdú...“

„Vy mi nerozumiете,“ pokračoval pán Fyde. „Mám pocit, že sa o chvíľu zbláznim!“

„Čo tým myslíte?“ spýtal sa pán Krupp.

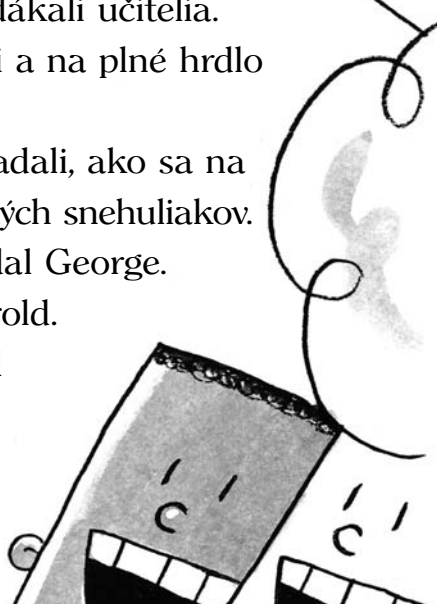
„AJAJAJAJAAJ!“ bedákali učitelia. Pobehovali po zborovni a na plné hrdlo kričali.

George a Harold zbadali, ako sa na nich valí banda obrovských snehuliakov.

„Mám nápad,“ povedal George.

„Aký?“ spýtal sa Harold.

„UTEKAJME!“ zvolal George.

„Nuž,“ začal pán Fyde, „všetko sa to začalo pred pár mesiacmi, keď sa mi snivalo, že ma zožral hovoriaci záchod. Potom som počul v triede mňaukať mačky a vrčať psy. Mal som aj halucinácie, že školu zaplavila akási zelená lepkavá gebuzina... No a práve včera som videl skupinku ohavných snehuliakov naháňať po chodbe dvoch chlapcov.“

„Počkajte chvíľu, Morty,“ povedal pán Krupp. „To všetko sa dá vysvetliť.“

„A pred niekoľkými dňami,“ pokračoval pán Fyde, „som videl z okna vyliezať tučného plešatého muža v trenírkach.“

„Páni!“ žasol pán Krupp. „Vy ste sa asi **NAOZAJ** zbláznili!“

SIEDMA KAPITOLA NO PREDSA TU!

Pamätáš si ešte toho Pokakaného, o ktorom som ti rozprával v druhej kapitole? Pravdou je, že v poslednej dobe sa mu príliš nedarilo.

Profesor Pokakaný prišiel do Ameriky predstaviť svetu *Scvrknisa 2000* a *Megarast 4000*. Nikto však o jeho vynálezy nejavil záujem. Všetci boli príliš zaneprázdnení...

A tak pán Fyde odovzdal svoju výpoveď a opustil Základnú školu Jeroma Horwitza, aby prežil svetlejšie zajtrajšky v *Dome pre ľudí s poruchou vnímania reality*.

„Ale kde teraz narýchlo zoženiem učiteľa fyziky?“ bedákal pán Krupp.
„Kde?!“

